

Øjeblikke, hvor tiden passer

På forstanderkontoret hænger dette gamle ur. Egentligt burde det være smidt ud eller sendt til reparation for længe siden, for det virker ikke længere. Jeg har mange gange sat det i gang, men lidt efter går det i stå igen. Når det ikke er røget ud, er det fordi, det minder mig om en 100 år gammel historie af den italienske skribent og professor Giovanni Papini: "Uret der gik i stå klokken 7".

To gange i døgnet er uret i fuldkommen harmoni og kontakt med verden. Når man kigger på det, vil man sige: Det passer nøjagtigt med resten af verden. Snart passerer øjeblikket, hvor uret passer, og det hænger der bare igen.

Jeg oplever tilsvarende øjeblikke, hvor *tiden passer*. Fx når en mand dukker op efter at have været ude og prøve sine vinger og efterfølgende trænger til at komme en tur til Møltrup for at få fat igen. Som nu Daniel. - Hans livsførelse er trist. Det er den klassiske historie med forældre, der ikke magtede ham, fjernelse fra hjemmet, dårlige kammerater og et alt for tidligt misbrug. Daniel er allerede en gammel kending på trods af sin unge alder. Han dukkede op igen her netop på sin 33 års fødselsdag. Han stak hovedet ind på mit kontor, og med et stort, tandløst smil sagde han: "Jeg trænger lige til at være her lidt. Jeg kan ikke holde mig på måtten derude. Får jeg en fødselsdagsgave?" Jeg kiggede lidt på uret og tænkte: Ja, somme tider passer tiden på Møltrup med virkeligheden. Et øjeblik af lykke og glæde over gensynet og situationen ramte mig. - Glæden over at se Daniel igen og glæden ved at kunne sige: "Selvfølgelig er der en gave! - Og så regner jeg med, at du starter i stalden i morgen?!"

Øjeblikket passerede, og telefonen ringede igen.

Imellem de to øjeblikke morgen og aften, hvor uret passer, er tiden ofte fyldt med spekulationer over hvor lykkelige vi kunne være, hvis vi havde det, vi ikke har.

Det er komplet selvmodsigende: Hvis jeg havde det, jeg ikke har, ville det ikke længere være noget jeg ikke har, og dermed ikke være det, der gør mig lykkelig.

Vi har nogle øjeblikke i døgnet med harmoni. Hvis vi strækker dem, nyder dem og deler dem, får vi noget at suge kraft i og leve af. Jeg er så privilegeret at have glæde af Daniels selskab og se hans daglige fremgang. Jeg ved godt, at han igen på et tidspunkt vil drage af sted og muligvis forfølge sit mål og falde tilbage i misbrug, men hvor er det dog fantastisk at have mulighed for at se, hvordan han trives og kommer til kræfter.

Fra tid til anden overmandes jeg af tvivl. Hjælper det overhovedet noget? Han bliver jo ved med at falde tilbage i misbrug. Burde vi nægte ham adgang og dermed tvinge ham til at opgive sin livsførelse? Er det bare for vores egen skyld, at vi optager ham?

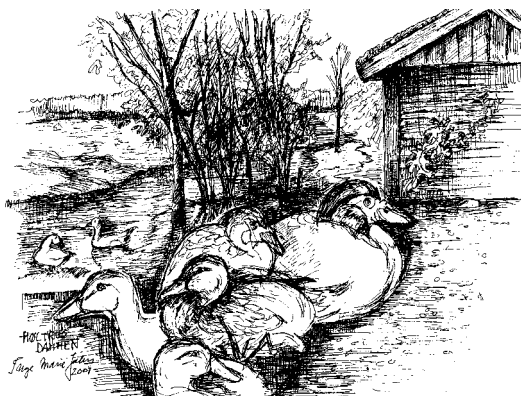
Heldigvis passer uret to gange i døgnet. Der hvor nuet, harmonien og meningen passerer. Der hvor vi ikke tænker på, om noget nu kan *betale sig*. Der hvor vi bare er der for hinanden. Der hvor vi er lykkelige, med netop det vi har. Jeg får det til at lyde, som om vi bare resignerer på Møltrup. Det gør vi nu ikke. Vi ser os som en del af *livsophyllingen*, som en del af *solidariteten* og som en del af et vidunderligt *forskelligartet* samfund, hvor der er plads til alle.

Vi tror på, at der skal skabes plads til alle. Vi tror på, at der er noget, som er godt for os mennesker, og vi ved, at der er noget, der bryder os ned. Vi tror på, at ensomhed og egoisme nedbryder, og at fællesskab og solidaritet bygger op. Vi ved samtidigt, at den enkeltes liv er den enkeltes suveræne ansvar, men at jeg i samværet med andre er en del af den andens livsbane.

Vi mennesker er meget forskellige. Derhjemme har vi en hønsesgård, hvor der går brune ænder, hvide gæs og røde høns. Hønsene går og taler om, at ænderne er tose, når de sådan flyder rundt på vandet. De brune ænder synes, at de hvide gæs er indbildske, når de går og æder græs, som om de var geder. For både ænder og gæs virker det helt skørt, når de røde høns står og skraber henne i myretuen. Hvis de

var lige så kloge som os mennesker, ville de forstå, at forskellige har naturlige årsager. At alle skal have en plads, hvad enten man er høne, and eller gås. Så ville de forstå, at netop *forskelle* gør livet i hønsesgården interessant. Vi mennesker ved, at solidaritet, forskellighed, rummelighed og omsorg for hinanden giver livet mening, både for den der *giver*, og for den der *modtager*. Det forstår de ikke i hønsesgården. De tror kun, at livet kan leves, som de selv gør.

Som mennesker har vi en ganske særlig evne: Evnen til at have en relation til medmennesket. Det kan være en god eller dårlig relation. I begge tilfælde har det indflydelse på den andens liv.

Det er bevist, at skoleelever som udsættes for lærere med dårlig relationsevne eller -vilje udvikler utryghed, koncentrationsbesvær, lavt selvværd og vrede. Omvendt er det ligeledes bevist, at hvis børn har haft en lærer med særlig god relationsevne, så har det positiv betydning for menneskers evne og valg af "det rigtige" senere i livet. Mange af vore beboere kan berette om, hvordan et enkelt menneske, en enkelt situation eller en enkelt hændelse har haft afgørende positiv eller negativ betydning for deres livsforløb. Der er mennesker, som forstår at få det bedste ud af andre, hvad enten det er 'høns', 'gæs' eller 'ænder'. Der er igen andre mennesker, som ikke evner at knytte sig til andre end dem, der ligner dem selv.

Jeg kan somme tider blive bange og komme til at ryste på hænderne: Tænk, hvor mange mennesker vi her på Møltrup er en enten en positiv eller negativ oplevelse for! Der er en eller anden guddommelig magt i at være i verden som menneske med evne til at have relationer med resten af verden.

I Møltrups arbejdsgrundlag skriver vi blandt andet, at *Møltrup er et hjem, hvor mænd (som for kortere eller længere tid har brug for støtte i deres liv) kan finde hjælp til at tage livet op på ny*. Det kan lykkes, hvis vi agerer i overensstemmelse med vore intentioner om at være medmenneske med fokus på medmenneskets trivsel, udvikling og mestring af eget liv og med mulighed for at deltage i sociale fællesskaber.

En stor tak til alle jer der tænker og arbejder med omkring Møltrup. Alle jer der gør samfundet rummeligt, så der er plads til både 'høns', 'gæs' og 'ænder' i et positivt fællesskab.

Lad os arbejde i beåndede spor, knytte bånd både til dem der ligner os, og dem der ikke gør. Derved er vi med til at skabe en stor og spændende verden.

Tak til alle jer frivillige, beboere, personale, bestyrelse, politikere og embedsmænd, som er med til at gøre visionen om et værdigt liv **for alle** til praktisk hverdag.

- Forstander Ebbe Larsen

